

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Korfitsen, Valdemar.

Jochum eller Columbines Trædskhed : Original
Farce med Sange i een Act.

Kjøbenhavn : V. Pio's Forlag, 1870

27 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

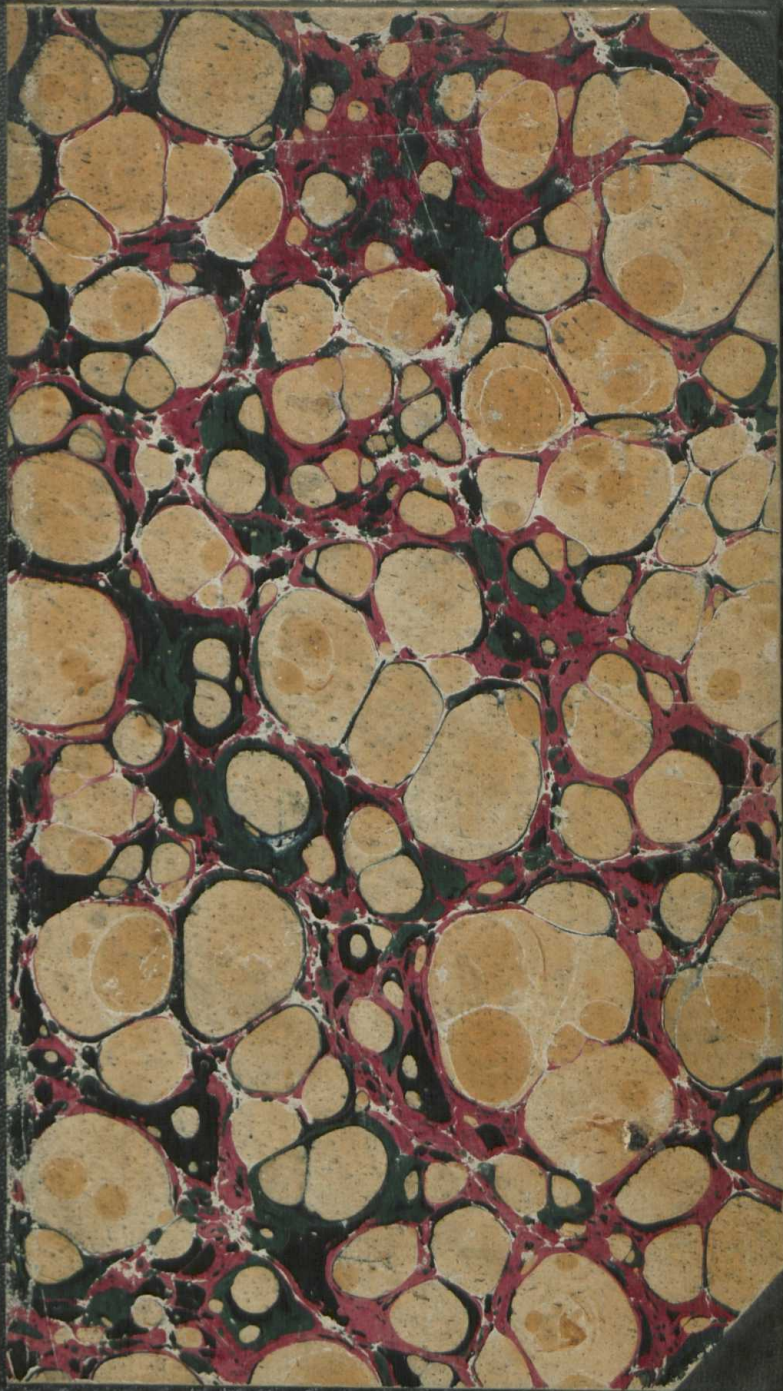

Korfftsen,

Jochum.

1869.

55, - 151.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130021270920

Jochum

eller

Columbines Trædskhed.

Original Farce med Sange i een Akt

af

Valdemar Korffitsen.

Kjøbenhavn.

Boghandler V. Pio's Forlag.

Sally S. Salomons Tryk.

1870.

NB. Offentlig Opførelse uden Forfatterens Tilladelse forbydes,
Eftertryk af Sangene ligeledes.

„Jochum“, eller som dets første Navn var „Columbines Trædsfthed eller de tre Friere“, fremtræder her, som det oprindeligt er skrevet af Forfatteren, da den, der havde digtet de nyindlagte Couplets, ikke ønskede disse trykte. Stykket blev første Gang opført den 15de Februar 1868 i Hofteatret af Foreningen „Fremtidens“ Kunstnere og gik senere over til Folketheatret, hvor det, ledsaget af „en stum Person“, Hr. Christensen, første Gang gik over Scenen den 5te Mai 1869. Her vil man ikke faae „den Stumme“ at høre, idet Couplettdigteren, dennes Ophav, heller ikke ønskede den Stummes Vittigheder trykte. Læserne vilde forhaabentlig vide at finde sig i dette Tab med Sindsro.

Dette til Oplysning.

H. K.

Personerne.

Zochum, Eier af et Forlystelsesetablissement.

Madame Zochum, hans Kone.

Krowsky,

Levy,

Olsen,

Hfr. Svilsom,

Petersen, Bnd ved Etablissementet.

Peter Kall, Styrmænd.

Flere Kunstnere og Kunstnerinder.

Handlingen foregaaer hos Zochum i en dansk Provindsby.

Første Scene.

(Scenen forestiller et nordensligt Bærelse med mange Lithographier rundt om paa Væggene, fornemmeligt forestillende eregerende Gjøglere, Einiebandfere, Lustspillere o. s. v. Tilhøre staaer et Bord med en stor Regnskabsbog; tilvensire en Pult med Papirer og en Consol).

Sochum (sidder ved Bordet). Madame Sochum (sidder ved Pulten, set opklitret).

Sochum (lidt bernset, klør sig bag Øret). Jeg har gjort mange Dumheder i mit Liv —

Madamen (spids). Det var saamæn Synd at sige Andet.

Sochum (med langsom og betænkningssom Røst). Mange Dumheder, overmaade mange Dumheder, men den værste var dog, dengang jeg gif hen og blev Kunstdirecteur. Det Bryderi og det Brøl og de Chicanerier — uh! ja man skulde ikke troe, at Nogen kunde holde det ud.

Madamen. Det kunde gaa meget godt, naar Du ikke altid gif og suppede med Kunstnerne.

Sochum. Saa det skal jeg ogsaa have Skyld for; ja, det er, som jeg siger: jeg skulde aldrig givet mig af med at være Kunstdirecteur. Det var et rent Herreliv imod dette Hundeliv, dengang vi blot havde Have, Reglebane og Beværtning.

Madamen. Vi kunde have det som Blommen i et Æg, naar Du vilde tage Dig lidt mere af Anstalten, men Du gaar altid omkring og er svirende.

Sochum. Er jeg svirende? Nei, det er forgalt! — jeg maa have mig en Bitter (gaaer hen til Consollen og skænker sig en Bitter). Her har vi Theater og Bauxhall og Tableauer og Fanden og hans Oldemo'er. (drifter). Tableauerne kunde nu være, hvad det var, for det forstaaer jeg mig dog paa at arrangere, for arrangere kan jeg, det maa Du indrømme mig.

Madamen. Byh!

Sochum. Siger Du Byh? naa, saa Du siger Byh, naar jeg taler om, at jeg kan arrangere, naar jeg taler om det eneste Talent, jeg har.

Madamen. Du kan da ogsaa drikke Vitre.

Sochum. Men det bryder Publicum sig ikke en Døit om at see paa. — Nei, det er strækkeligt, at vi fandt paa at holde Kunstanstalt. Som om jeg egnede mig til at være Kunstidirecteur!

Madamen. Hvad mon Du egner Dig til?

Sochum. Jeg egner mig til at ha'e Hæve, Reglebane og Beværtning, men siden vi opgav det, har jeg ikke haft en rolig Time. Disse Kunstnere er de mest baltstyrige og nederdrægtige Fyre, man vil see for sine Dine — jeg maa ha'e mig en Bitter.

Anden Scene.

Sochum. Madamen. Petersen.

Petersen. Jeg vilde gjerne be'e Madamen om at komme lidt ind paa Theatret, for der er et rædsomt Spectakel.

Sochum. Sa, er det nu ikke det, jeg siger! man har aldrig et Dieblis No.

Madamen. Hvad er der paafærde?

Petersen. For det Første nægter de at spille, naar de ikke faaer rigtige Drikkevarer i Stykket.

Madamen. De Fyldebøtter!

Sochum. Sa, det er der igrunden ikke Noget at sige om, for jeg holdt sgu' heller ikke af at drikke tyndt Øl og saa bilde Folk ind, at jeg drak Portvin.

Petersen. Og saa har Olsen væltet sig ind paa Krowsthy og truet ham med Bank, og Olsen er jo en stærk Krabat, men saa har de Andre taget Parti for Krowsthy, for der er jo Ingen, der kan lide Olsen.

Sochum. Hvad har Krowsthy krænkert ham med?

Petersen. Han har gjort Haneben til Vfr. Hvilsom, Hr. Sochum.

Madamen. Hvad kommer det ham ved?

Jochum. Han øvede sig maaske endogsaa i sin Rolle.
 Petersen. Ja maaske.

Jochum. Jeg maa see at faae det arrangeret, ja for
 arrangere kan jeg, ikke sandt Petersen?

Petersen. Ingen skal kunne sige Andet, Hr. Jochum.

Madamen. Bliv Du blot her med dit Arrangements-
 talent. Kald De mig paa Krowsty, Petersen.

Petersen. Jo, Madame. (gaaer).

Jochum. Synes Du dog ikke, at jeg skulde gaae ind
 og see at arrangere mig med dem?

Madamen. Jeg synes, Du skulde la'e mig ha'e Ro
 til at lave Plakaten til imorgen, og saa synes jeg, Du
 skulde see at hitte Rede i Regnskabets.

Jochum. Hitte Rede i Regnskabets. He! Gud maa
 vide, hvordan jeg skulde bære mig ad med det. Den kan
 jeg saaman ikke regne ud. (Det banker).

Madamen. Kom ind!

Tredie Scene.

Jochum. Madamen. Kall (i blaa Trøje med Anterknapper).

Kall. Goddag.

Jochum og Madamen. Goddag.

Kall. Ja, De kjender mig vel nok af Anseelse? — jeg er
 Styrmand Kall.

Madamen (spids). Ja, vi har nok seet, De har rendt
 og støvet efter Zfr. Hrilsom.

Kall. Jo, Madame, det er ganske rigtigt, men i al
 Erbarhed. Og nu er jeg kommen for at sige Dem, at
 hun er min Kjæreste.

Madamen. Se, se! Det bliver vist et rart Kjæresteri
 for hende. Hvorlænge skal det vare?

Kall. Hør, Madame! De maa ikke troe, jeg er af
 den Slags. Min Kjæreste er en honnet Pige i alle
 Maader, og jeg vil gjøre hende til en honnet Kone.

Jochum. Hvad for Noget! Kone? Vil De da berøve
 Etablisementet hende.

Kall. Ja, hvis De ikke har Noget derimod.

Jochum. Jo, det har vi meget imod. Hvor skal vi faae en Columbine fra?

Kall. Ja, det kan jeg ikke sige Dem; men naar Sæsonen nu er forbi, saa vil jeg nok være Hærlekind, skal jeg si'e vos, og saa er Svogerstabet ude, for dette Comedievæsen holder jeg nu ikke af.

Madamen. Ikke det?

Kall. Nei, jeg holder ikke af, at min Kjæreste skal gaae og lade sig omfavne af alle disse Vanditspringere her hver evige Aften, og derfor er jeg kommet forat be'e Dem om Forlov til at gaae op i Mastineriet, naar det gaaer løs.

Jochum. Hvad mener De, Hr. Styrmand Kall?

Kall. Jeg mener, at jeg vil være paa Skuepladsen, naar der er Forestilling, forat jeg kan holde lidt Udtig med disse Kapergaster, seer De.

Madamen. Det er umuligt.

Jochum. Nei, det kan vi virkelig ikke, naar De vil gifte Dem med hende og berøve os vores bedste Støtte — (lidt dinglende).

Kall. (affides). For Du kan nok trænge til alle dem, Du kan faae til at stiv'en af med. (høit). Ja, det kan nu ikke nytte Noget! vi har nu været Kjærestefolk i tolv Aar, saa jeg synes, at jeg har ventet længe nok.

Mel.: „Paa Søen, naar den skummer vreb.“

Thi hun var min fra lille Tøs;
Vi løb omkring ved Stranden,
Dengang jeg var en tolvvaars Knøs,
Og spøged' med hinanden.
Da hvor vi alt hinanden Tro
Og Kjærlighed med Tiden,
Og Ingen af os begge to
Har glemt sit Løfte siden.

Jeg havde, hvor jeg stod og gif,
Kun hendes Navn paa Læben;
Hun stod bestandig for mit Blif
Som Maal for al min Stræben.
Naar Bølgen bruste, Stormen pib
Igennem Stubens Planter,
Ja! naar det allerhaardest kneb,
Var hun i mine Tanter.

Og hun, min søde Tøs, jeg ved,
Har holdt, hvad hun har svoret,

For seer De, Dyd og Erbarhed
 Stod altid stød ved Roret.
 Og derfor vil i Lykt og Lyndt
 Vi seile i Forening. (Jochum brummer og kløer sig i
 Hovedet).

Ja, De kan spare deres Grynt —
 Nu har De hørt min Mening.

Fjerde Scene.

De Forrige. Krowfsky (som Pjerrot; da han seer Kall,
 sætter han Hatten tilveirs paa Pjerrotmaner).

Madamen. Er De der, Krowfsky?

Krowfsky (med Gøglerfinhed). Til Tjeneste, Madame!

Madamen. Hvorfor vil De ikke spille?

Krowfsky. Der er Meget, der stiller sig hindrende
 iveien for en ægte kunstnerist Virksomhed her paa Eta-
 blissementet.

Jochum. Saa?

Krowfsky. Der er nu først denne Olsen, det er en
 slet Kammerat, isald man overhovedet kan bruge dette Ord
 om ham. Han er meget brutal, overordenlig næsvis og
 særdeles paatrængende ligeoverfor 3fr. Hvilsom.

Kall. Saa det er han?

Krowfsky. (spydig). Ja, det er der nu Flere end ham,
 der er.

Kall. Ja, det er der nok, Hr. Pjerrot.

Krowfsky. Jeg har ikke den Ære at være præsenteret
 for Dem, min Herre.

Kall. Derfor kan jeg vel nok see, at De er Pjerrot?

Jochum. Det er Hr. Styrmand Kall, 3fr. Hvilsoms
 Kjæreste, He! He!

Krowfsky. Saa. Ja, jeg har nu gjort Cour til
 hende i snart tre Aar.

Kall. Har De det? Bamen De ved nok: Pjerrot faaer
 aldrig Columbine, Ha! Ha! Ha!

Krowfsky. Men hun faaer da heller ingen Matroser.

Kall. Men kanste en Styrmand. De kan troe, jeg
 kan nok spille Hærligind, naar det kniber. (slaaer Hænderne
 sammen med et Klads for Næsen af Krowfsky, som farer forstræffet
 tilbage.)

Krowfsky (affibes). Det er vist en brutal Karl.

Kall. Ja, nu vil jeg gjøre et lille Slag berudensfor; men saa kommer jeg igjen, naar Pantomimerne begynder.

Madamen. Men De kan virkelig ikke komme op paa Theatret.

Kall. Na Snak, lille Madame!

Krowfsky. Nei, ingen Uvedkommende har Adgang til Scenen.

Kall. Ikke det? Men jeg er nu ogsaa Vedkommende, kan De hilse hjemme og sige. (Slaaer Krowfsky paa Skulderen, saa han ryger tilbage og stikker Hænderne i Lommerne og seer brøstig efter Kall, der slentrex ud). Adjøs saalange, Folkens!

Femte Scene.

De Forrige (undtagen) Kall.

Madamen. Jo, det er en rar Historie, hvis han nu løber af med Columbine.

Zochum. Al ja, al ja! fikke Bryderier! Var vi nu ikke frie for dem, naar der ligesom i gamle Dage stod over Porten: Have, Reglebane og Beværtning.

Madamen. Na Snak!

Zochum. Ja, Du kan gjerne sige Snak, men dette Colossum, det bliver vores Ruin.

Krowfsky (troer sig). Etablisementet staaer og falder da ikke med en Columbine. Desuden er Hfr. Hvilsom da ikke gift endnu med Matrosen. Det var vel ikke utænkeligt, at en af os Andre — (gaaer brøstig op og ned med Hænderne i Lommerne og Hatten paa Snur).

Madamen. De siger Noget. Der er nu Olsen; han har gjort svar Cour til hende.

Krowfsky. Olsen, den Hsel! Hvad siger De da til mig?

Zochum. Eller De, Krowfsky. Kan De ikke bedaare hende? Jeg skal dog see, om jeg ikke kunde arrangere det Parti, for De ved nok, jeg kan arrangere.

Krowfsky. Gudbevares, Hr. Zochum!

Zochum. Men jeg skal nok arrangere det. For gaaer hun, saa er vi væk, saa er det ude med Colossum, og det vilde dog gjøre mig ondt.

Madamen. Ja, det er det nu slet ikke. Vi har udmærkede Kræfter foruden hende. Troer De ikke, Krowfsky, at Levy vil trække godt som Guttaperchamand?

Krowfsky. Na jo, Madame, naar han først faaer noget mere Smidighed i Lemmerne.

Madamen. Det gi'er sig nok.

Krowfsky. Det kan jo nok være, men endnu er der ikke meget Guttapercha i ham.

Zochum. Nei, det har De Ret i, Krowfsky, men det er nu min Kones Ide.

Madamen. Ja, lad Du bare den være god. Levy er slet ikke saa gal.

Zochum. Nei, men han er dog ikke Guttapercha, som Krowfsky rigtig bemærkede — han er ikke Guttapercha. Kom, lad os to faae os en rigtig Guttapercha, Krowfsky, He! He! He! (Stænker i to Glas).

Krowfsky. Deres Velgaaende, Hr. Zochum!

Zochum. Tak! (de drikke). Den er bedre end Bøden, He! He! He! Hør, Mutter, skulde vi ikke tale med Zomfruen?

Madamen. Ja, vil De ikke kalde paa hende, Krowfsky?

Krowfsky. Med Fornoielse, Madame. (gaaer).

Zochum. Kunde man faae arrangeret et Parti mellem hende og Krowfsky eller Olsen, saa —

Madamen. Ja, saa duede Du dog til Noget.

Zochum. Stol Du blot paa mig; jeg har vist, at jeg kan arrangere. Sikken et Tableau i Søndags! Bengalske Flammer med Tilbehor! Kom bare til mig.

Sjette Scene.

Zochum. Madamen. Krowfsky (kommer med) Zfr. Hvilksom (der er klædt som Columbine med Shawl om Halsen, og som følges af) Olsen (i Tricot, klædt som stærk Mand med frygtelige Mustler allevegne).

Olsen (med raa Stemme). Hvad hører jeg! vil Zomfruen forlade os?

Madamen. Ja, Zfr. Hvilksom, det havde vi ikke ventet af Dem.

Ifr. Hvilksom. Men jeg har dog virkelig ikke forpligtet mig til at blive her til evig Tid

Madamen. Nei, men vi troede dog, at De i Betragtning af den gode Gage —

Ifr. Hvilksom. 25 Rdl. om Maaneden —

Madamen. Og frit Skotøi.

Sochum. Og den propre Behandling.

Ifr. Hvilksom. Ja, den kunde gjerne være bedre. Jeg klager ikke over Dem eller deres Mand, men (seer ængstelig hen til Olsen) —

Olsen. Over mig kansstefens? De har slet ingen Hjerter for min brændende Kjarlighed?

Ifr. Hvilksom. Nei, Hr. Olsen.

Krowstky (affibes). Det er mig en modbydelig Karl.

Olsen. Det er ikke kjønt af Dem.

Krowstky. Og mig overseer De ogsaa, Zomfru?

Ifr. Hvilksom. Nei, Krowstky, men jeg elsker Kall fra Barn af.

Olsen. Ha, Kall!

Krowstky. Og De ændser slet ikke min udholdende Tilbedelse, De bryder Dem ikke om, at De knuser et trofast Hjerter. (trækker Hattestryggen ned). Det er ikke pænt af Dem, Ifr. Hvilksom.

Olsen.

Ny Melodi af E. Horneman.

Hør, Zomfru Hvilksom! se dog rigtig paa mig.

Hvor har De seet en saadan Kjernegut?

Og Zomfru, De kan strax paa Timen faae mig,

Isald De synes blot en Smule om mig,

For De kan bande paa, at jeg er stude!

Krowstky.

Nei, Zomfru Hvilksom! hør paa mig isteden;

Hust paa, hvor længe jeg har elsket Dem.

Hvor kan De være kold ved min Tilbeden?

O! jeg vil skabe Dem et husligt Eden,

Et smukt, mahogny-velmenbleret Hjem.

Ifr. Hvilksom. (mest henvendt til Krowstky).

Jeg gav jo Kall min Tro, da jeg var Lille.

O tænkt! hvis det var Dem, jeg gav mit Ord,

Saa vilde De dog vistnok synes ilde

Om mig og om min Trostak, hvis jeg vilde

Letsindig bryde Løftet, som jeg svor.

Krowsty (meget melancholisk).

Saa disse Ord er altsaa deres sidste?

Olsen.

At De vil gifte denne Styrmandslaps?

3fr. Hvilksom.

Ja, om saa Alt i Verden skulde briste!

Madamen.

Skal Colossæum Columbine miste?

3ochum.

Hør! lad os tre saa ta'e en bitter Snaps.

(3ochum stænker, de klinker og drille i Tausked).

Krowsty. De lægger mig i Graven, 3omfru.

3fr. Hvilksom. Ja, det gjør mig ondt, Krowsty, men jeg kan nu ikke elske Dem.

Olsen. Og mig heller ikke?

3fr. Hvilksom. Nei, endnu mindre.

Olsen. Godt! jeg skal hævn mig. Lad bare dette Kalle-
ho'ede komme mig nær, saa skal jeg knække Arme og Ben
paa ham, det kan De hilse og sige ham fra mig af. Og
hvis De forlader Selstabet, saa — ja saa vil jeg sige Dem
Noget, Hr. 3ochum og Dem med, Madame, saa vil jeg —
ja, saa vil jeg ha'e 5 Rdl. mere om Maani'en, vil jeg.

Madamen. Ja, det faaer De nu ikke.

Olsen. Ikke det? — Godt! Saa vil jeg være et
Åsen, om jeg tiere la'er mig banke paa Mæven med Bern-
stænger.

Madamen (til 3fr Hvilksom). Er det deres uroffelige
Beslutning at ville have denne Styrmand?

3fr. Hvilksom. Ja.

Madamen. Da passer Krowsty dog langt bedre for
Dem. (Krowsty faaer lidt Mod og sætter Hatten lidt tilveirs). Han
er i samme Stilling som De.

Olsen. Na, saa De ta'er Krowstys Parti, Madame.
Godt! De kan sige, De for sidste Gang har seet mig blive
banke paa Mæven. (gaaer trodsig).

Syvende Scene.

De Forrige (umdtagen) Olsen.

Sochum. Det er mig en vederstyggelig Karl, den Olsen, men Talent har han — fiske Ben! aa!

Madamen. Kan De nu ikke forandre Beslutning og opgive denne Styrmænd? Han er dog ikke Noget for Dem.

Krowsty. (Hælen). Hva'?

Sfr. Hvilksom. Nei, det er umuligt. (Krowsty slaaer atter Hatten ned).

Sochum. Hun er stridig som en Kariolhest.

Madamen. De er en utaknemmelig Skabning.

Sochum. Ja, en rigtig utaknemmelig Skabning. Nei! rigtignok er her meget Afsværling ved saadant et Etablissement, men der var ikke de Betyrninger ved min Have, Reglebane og Beværtning.

Madamen. Ja, jeg vil da sige Dem, at han kommer ikke op paa Theatret til Dem.

Sfr. Hvilksom. Ja, ja, saa faaer jeg finde mig i det. Jeg bliver her da ikke mere end en Maaned endnu.

Krowsty (fortvivlet). En Maaned! at! om en Maaned er Alt forbi.

Madamen. Krowsty! jeg maa bede Dem om uforsøvet at lukke alle Døre til Scenen af, at ingen Uvedkommende faaer Udgang.

Krowsty. So Madame. (gaaer).

Madamen. Ja, saa kan De ogsaa gjerne gaae. Jeg har ikke Mere at tale med Dem om. (Sfr. Hvilksom gaaer).

Ottende Scene.

Sochum. Madamen.

Sochum. Det kan blive meget rart, naar hun nu forlader os.

Madamen. Na, Colossæum staaer og falder da ikke med en Columbine, som Krowsty ogsaa sagde.

Sochum. Nei, men det er alligevel sjofelt af hende, at hun aldrig har talt om, at hun var forlovet. Det er et trædst Fruentimmer.

Madamen. Na, man skylder da for den Sags Skyld ikke Alle og Enhver Regnskab for slige Affairer.

Sochum. Ja, der er nu noget Underfundigt ved, at hun aldrig har sagt et eneste Ord om det. Det er et trædsff Fruentimmer. Forresten er det en sæl Historie, hvis hun gaaer sin Vej.

Madamen. Lad bare Løvh blive lidt mere smidig i Lemmerne, saa skal Du see, hvor han vil trække. Vi maae nu ogsaa see os om efter nye Kræfter.

Sochum. Det maae vi. Det er umuligt at arrangere Noget, om man saa har nok saa meget Talent, naar man ikke har Noget at arrangere med. Men hvor skal vi faae dem fra.

Madamen. Ja, det ved jeg ikke.

Sochum. Mener Du ikke, at det var rigtigst, jeg gjorde en lille Tour til Kjøbenhavn og saa mig om efter —

Madamen. Nei, det mener jeg rigtigst ikke. Skal Nogen reise, maa det da være mig. Du gaaer jo altid paa Næsen.

Sochum. (stærkt snøvlenbe). Gaaer jeg paa Næsen? Ja, bare jeg gjorde, saa skulde jeg strax gaae ind paa Theatret og vise mig frem. Jeg gaaer paa Næsen — He! ja, bare jeg kunde!

Madamen. Har Du faaet de couleürte Lamper hængt op i Haven?

Sochum. Ja, det er Altsammen arrangeret med mit sædvanlige Talent.

Madamen. Og Transparentet?

Sochum. Det har jeg mærkelig nok rent glemt at faae op.

Madamen. Det ligner Dig. Vil Du da ikke gaae ned og sørge for, at det kommer op. Jeg gaaer lidt ned til Billetercasseren, hvis der er Nogen, der skulde spørge om mig. Og lad dem saa faae noget gammel Vin ind til Pantomimen, ellers gjør de vel Kvalm; men det haster jo ikke endnu.

Sochum. Det er sandt, ja, de skal ha'e Noget ind at drikke. Det var saamæn Synd Andet! de er jo ogsaa Menneſter.

Madamen. Men hufst nu først og fremmest Transparentet (gaaer).

Sochum. (alene). So, jeg skal nok transpirere dem — He! He! He! Men jeg maa først ha'e mig en Bitter. (brifter). Det er dog alligevel ganske morsomt at ha'e med saadant et Etablissement at gjøre. Der er dog altid Noget at arrangere (brifter paany) — Noget for en Mand med Talent. Det er naturligtvis noget Andet end at fitte med en Have, Reglebane og Beværtning. Man har altid Noget at pille med, og man er Directeur, Directeur for Colossfaum, det er — det er en colossfal Tanke — He! He! He! (gaaer svagt binglende).

Niende Scene.

Rall (kommer hurtig). De har spi'ret Dørene til her-nede, saa jeg ikke kunde komme ind. Skulde det være til Stads for mig, saa kunde de gjerne sparet dem den Uleilighed, for jeg vil brandstige mig ind, om jeg saa skal sparke et Par Planter ind i Skuden. Forresten skal der nok være en Passage heroppe; den kunde man jo først probere. Man skal altid gaae frem med det Go'e, naar man kan, det er nu mit Bestik; men kan man ikke det, saa (gjør en Gesus, som om han vilde drikke en Skalle) — men saa kommer Ubehagelighederne over Modstanderen. — Saa skulde jeg altsaa ikke have Lov til at være hos min Kjæreste, naar de Afsatte render og kadreier om hende — ja, det faaer vi nu at see først, førend vi troer'et. Lang Sludder vil jeg ikke holde med de Ansjoser. Det maa jo være dette Lukas. (banter paa tilvensire). Man skal altid først være den pæne Mand, altid først med det Go'e! (banter paa igjen). Naada! kan I ikke svare derinde i Rahytten, naar man preier Zer? (banter stærkt). Hallo! derinde! — Hør Gutter! nu kunde det nok være, at Skuden fik en lille Vælfasje med det Første. (hamrer voldsomt). Det er nu sidste Gang, jeg varstøer Zer, saa maae I ta'e, hvad der følger paa, for jeg vil den Onde tordne mig ind til min Pige! (brøster og hamrer samtidigt). Hallo!

Tiende Scene.

Kall. Levh (Klædt som Raphilo Bruno med to Horn i Panden).

Levh spærre Døren; med jødisk Dialect). Men min Herre, det er dog et frygteligt Spektakel.

Kall. Ja, Meningen var nu heller ikke, at jeg vilde være incognito. Hvad er De forresten for en Oldenborre?

Levh. Jeg er Guttaperchamand, til Tjeneste. Jeg skal optræde som Drkenens Slange.

Kall. Na, saa det skal De. Vel, Hr. Slange! saa vil jeg gjerne be'e Dem om at forfare Dem lidt, forat jeg kan komme frem.

Levh (Stadig spærende Døren). Nei, Høistarede, det gaaer virkelig ikke an; jeg er sat her som Cherub, og jeg har de allerbestemteste Befalinger —

Kall. Pasfiar, min Engel! Jeg vil og jeg skal ind til min Kjæreste.

Levh. Ja, De maa virkelig have mig undskyldt, men alle Kjærlighedshistorier paa Theatret er paa det Strengeste forbudt.

Kall. Ja, jeg vil nu ikke lave Kjærlighedshistorier paa Theatret, men da jeg i al Erbarhed er forlovet med Pigen og har Mo'rens Samtykke, saa vil jeg ind, forstaaer De? (raaber:) Jeg vil ind! (Levh ryger tilbage). Hun skal ikke gaae her til Grin for denne hersens Pjerrot og denne Hærlekind, for jeg kan selv være Hærlekind, skal jeg si'e vos. Og nu vil jeg paa den allergentileste Maade af Verden be'e Dem, om De ikke vil være saa artig og behagelig i en allerhelvedes Fart at strubbe af, for ellers seer jeg mig i den ubehagelige Nødvendighed at rende Klyverbommen ind paa Dem.

Levh (angstelig). Klieverbommen?

Kall. (brøler). Ja! Troer De kanstefens, jeg er bange for de Horn, De har i Panden, saa ta'er De feil af Peter Kall. Ind vil jeg, for jeg vil brandstige mig ikke selv ha'e Horn i Panden!

Levh (beroligende, men angstelig). Hør, min Herre, De er et meget voldsomt Gemyt. Bliv dog lidt rolig!

Kall (med Tordestemme). Rolig, siger De!

Ellevte Scene.

De Forrige. Petersen (kommer hurtig ind).

Petersen. Men hvad er dog det for et forfærdeligt Spe'tafel? Forestillingen er begyndt.

Levy (mere modig). Det er den Herre, der vil ind paa Scenen.

Petersen. Ja, det er virkelig umuligt, høistærede Hr. Matros!

Kall (med stærkt Stemme). Styrmand!

Levy. Styrmand — He! He! He! det er derfor, han gjør saadant et Styr.

Kall. Hvad siger Du, din Gedeham!

Levy. Jeg be'er om Forladelse, jeg mente ikke Noget dermed, Hr. Styrmand.

Kall (nærmest til Levy, som staaer i Døren). Mel.: „Saa kæmped' de Helte af anden April.“ Runzen.

Nu raader jeg Dem til at humme Dem lidt.

Petersen.

De gjør dog et farligt Rabalder.

Kall (smøger op saa smaat).

Her, vil De nu ikke gi'e Farvandet frit?

Levy (engstelig).

Jeg holder ved Gud ei af Staller.

Kall.

Dg jeg holder ikke af lang Passiar.

Naar først jeg har ta'et min Kjending,

Saa siger jeg: fremad! thi Courjen er klar.

Levy.

Det ta'er mig en engstelig Bending.

Kall.

Saa skal det gaae fremad, jeg siger: det skal!

Petersen.

Men De respecterer dog Grunde?

Kall.

Som ordenlig Styrmand — naturlig! isald

Paa Kortet jeg finde dem kunde.

Nu spørger jeg: kommer jeg frem eller ei?

Levy.

Ja, nu skal jeg høre Hr. Tschum ab.

Kall.

Paaskaar! Vil De nu bare gaae deres Bei,
Jeg slaaer Dem sgu' ellers til Pluklemad!

Petersen. Men det gaaer virkelig ikke an, Hr. Strymand.

Kall. Ja, nu gaaer jeg selv an, og det med fuld Kraft, og saa vil jeg ikke raade Dem til at komme paa Bøngen af mig!

Løbte Scene.

De Forrige. Ifr. Hvilsom. (Kort efter) Krowsty.

Ifr. Hvilsom (farer i Armene paa Kall). Gud være lovet, at Du kom!

Kall. Hvad er der ioccien, min Tøs? Er der Noget, der har gjort Dig Fortræd?

Ifr. Hvilsom. Det er denne Olsen, der er saa æfel. (Krowsty kommer; da han seer Kall, sætter han Hatten tilveirs, stifter Hænderne i Lommerne og gaaer brosig op og ned, idet han nglesseer Kall).

Kall. Na, saa han har været ubehagelig imod Dig, ja, saa skal han faae med mig at bestille.

Krowsty (afstøds). Mon han virkelig tør binde an med Olsen?

Ifr. Hvilsom. Han kan aldrig lade mig være i Fred; nu tog han mig om Halsen og vilde kysse mig, men saa hørte jeg Dig herinde.

Kall. Saa han ta'er Dig om Halsen, og han er kysse-
ng — ja, jeg skal kysse ham, den Eliskepot!

Ifr. Hvilsom. Sammen tag Dig endelig iagt for, hvad Du gjør, for han er saa stærk, aa, saa urimelig stærk.

Kall. Jeg er nu heller ingen Svæffling, min Pige.

Petersen. Ja, Hr. Strymand! uden at see hen til det Ubehagelige ved at faae Klammeri inde paa Theatret, saa vil jeg blot underrette Dem om, for deres egen Skyld, at Olsen tager et Tilispundetod i hver Finger.

Kall. Ja, jeg er nu tilfreds, han ta'er et Tistippundetod i hver Finger, saa skal han holde sine Fingre af Fadet her, for ellers faaer han over Fingrene, og det vil jeg gi'e ham strifsligt, og det strax.

Krowsty (nærmer sig). Hr. Styrmand Kall! De har min Agtelse. De er min Rival, min begunstigede Rival, men naar De vil tugte denne Olsen, saa har De min Agtelse, for han er en chicaneus Slubbet. Han er min Collega, saa jeg burde maaske ikke sige det, men han er en chicaneus Slubbet. Der er min Haand.

Kall (tøvende). Vel! Der er min.

Krowsty. Han er brøsig, misundelig, ondskabsfuld, brutal og, rent ud sagt — sandselig! Jeg respecterer ham heller ikke som Kunstner. Han har — han har intet Hjerte — (med en hurtig Overgang). men troer De forresten, De kan banke ham?

Kall (sitter). Man har jo Lov at forsøge sig.

3fr. Hvilksom. Nei, søde Peter! for Himlens Skyld! tag Dig iagt.

Kall. Vær Du ganske rolig, min Pige.

Krowsty. De er en Hadersmand, Hr. Kall. Jeg skal gjøre Alt for Dem, hvis De kan slaffe os denne ubehagelige Person fra Halsen.

Kall. Har han ogsaa villet være om Halsen paa Dem? Det hører der ellers Appetit til.

Krowsty. Ha! Ha! Ha! De spørger.

Kall. Nu er det li'esjaa godt, man gaaer igang med Arbeidet.

3fr. Hvilksom. Vær forsigtig, søde Peter!

Petersen. Ja, Hr. Styrmand. De maa virkelig ingen Skandale gjøre her i Vokalet.

Kall. Lad De bare mig om det. Han har først gjort Skandale med min Kærester, og Pige for Pige, naar Venstab skal holdes.

Krowsty. De er min Ven, Hr. Kall.

Kall. Ja, derfor haaber jeg ikke, at jeg taber i den offentlige Mening. Go a head! (til Levy, der stadig har staaet i Døren og øvet sig i Smidighed). Afveien Gedeheads! (gaaer med 3fr. Hvilksom, fulgt af Krowsty).

Petersen (følger efter). Men Hr. Styrmand, saa hør mig dog, det gaaer virkelig ikke an, det strider — (gaaer, fulgt af Levy).

Trettende Scene.

Joachim (med et Brev i Haanden; alene).

Se saa! nu er Haven nydelig. Der er nu ogsaa over hundrede couleuerte Lamper i den, og jeg ved ikke, hvor det kommer sig, men det seer ud, som om der i det Mindste var dobbelt saa mange, men det ligger naturligvis i det gode Arrangement. Transparentet gik rigtignok i Vadsken, det kan ikke nægtes. Jeg stat Vld i det. Hvordan jeg har mig ad med det, begriber jeg ikke, men jeg maa formodentlig have rystet lidt paa Haanden, saaat Lyset er kommet for nær til Værredek, for det brændte, det brændte nydeligt. Men man kan jo heldigvis arrangere, og jeg fik ogsaa i en Fart lavet Noget sammen af couleuerte Lamper, og det er meget kjønnere — meget kjønnere — meget kjønnere! Der er ingen Sammenligning; men hvor jeg ogsaa sled! Jeg har fortjent en Bitter. (briller). Arbejderen er sin Løn værd. —

Mel.: Finalen i 2den Act af „Den hvide Dame“.

Naar man har slidt for Føden
Og virket usfortrøden,
Saa bør man ei sig nægte
En Sopken af de ægte,
En lille bitter Snaps,
Ja, en lille bitter Snaps.

En saadan lille Kradsjer,
Den mener jeg, den gæsker.
Den kan jo rigt'nok stramme
En op, og med det Samme
Bli'er Alting rart og sødt,
Ja og Livet lysere ødt.

De Hoffste Malteextracter
Opriktigt jeg foragter,
Dem bli'er man grusom kjed a'
Og umanerlig fed a';
En Bitter derimod,
Den er altid grumme god.

Den styrker svage Mæver,
Den hjælper Ens Cadaver.
En jevnlig Guttapercha,
Den bli'er man voldsom stærk a',

Den er en Trøstler, som
Man kan lede længe om.

Sa, det er et sandt Ord.

„Den er en Trøstler, som
Man kan lede længe om.“

Din Skaal, min gamle Ven, Du bitre Kludflæste (tinker med Glasfen)! Gid Du aldrig maa blive saa bitter imod mig, at Du soigter, naar jeg trænger til Dit Selskab! — Men det er sandt! her har jeg jo et Brev; hvad mon der staaer i det? (saaer Briller paa). Hm! Jeg synes Bogstaverne er saa utydelige; ja, det er en mærkværdig ulæselig Haand. Hr. — Hr. — Directeur! — naa! — ja! — nei, jeg kan ikke see, hvad der staaer. — Det er maaste Brillerne, der er fugtige. (tager dem af og tørrer dem, læser atter). Nei, det er nok mig selv, der er fugtig — He! He! He!

Tjortende Scene.

Bochum. Madamen (kommer med et Par iturevne conseurte Lamper.

Madamen. Disse to Lamper var da faldet ned.

Bochum. Seer man det! Saa maa de formodentlig ikke være godt hængt op.

Madamen. Det er altsaa din Forsømmelse. Vil Du Transparentet tænde?

Bochum (glad). Ja! — i alle Ender og Kanter.

Madamen. Seer det godt ud?

Bochum. Det saa godt ud, nydeligt endogjaa. Hele Stadsen brændte for mig paa en underlig hemmelighedsfuld Maade.

Madamen. Tænkte jeg det ikke nok! Man kan da heller aldrig overlade det Allerringeste til Dig.

Bochum (sissig og suovlende). Det Allerringeste! nei, det er ogsaa det Allerførste, det Alltomfattende, Arrangementet, Du skal lade mig sørge for. Men det er nu ikke værd at tale videre om det. — Her har jeg faaet et Brev, det er nok fra Kjøbenhavn, formodentlig fra vores Correspondent

derinde. Vil Du ikke see, hvad der staaer i det. (Madamen læser det).

Joachim (halvt for sig selv, idet han skænker sig en Snap). Det er mærkværdigt, saa jeg er tørstig idag.

Madamen. Det er dog en forfærdelig Mængde bitre Snapse, Du drikker.

Joachim (idet han drikker). Ja, de siger nok, at Zeppe drikker, men de siger ikke, hvorfor han drikker — He! He! He! Mutter. Naa! hvad skriver han saa?

Madamen. Han underretter os om, at han paa vores Vegne har engageret en Mand, der har gjort stormende Lykke paa Tivoli; han kan sluge Sabler.

Joachim (slaaer sig paa Laarene). Sluge Sabler! nei, nu har jeg Gud hjælpe mig nok af det. Hvor Følk dog kan være udspeculerede! Hvornaar har vi ham?

Madamen. Først i næste Uge.

Joachim. Ved Du hvad? Saa kan vi roligt blæse Columbine et Stykke. En Sablsluger! han vil trække. Jeg arrangerer noget Storartet. Hør! — han skal spise Sabler med Blaaslys til.

Madamen. Men en Columbine kan vi jo ikke undvære til Pantomimen.

Joachim. Du kan jo være Columbine, Mutter, He! He! He! — Vi har jo Liniedandservinden; hun kan mageligt være Columbine.

Madamen. Menner Du, fordi hun er Kjæreste med Christensen?

Joachim. Med Harlekin — ja! saa er hun inde i Rollen. — Nei, men denne Sablsluger, han er ubetalelig. Hvormange Sabler troer Du, han tager til sig i eet Maaltid? — Det falder mig forresten ind, det bliver jo en dyr Historie, saadan at føre ham af med Sabler hver Dag. Naa! man kunde maaske paa en eller anden Maade arrangere sig med Varedepotet og paa en Auction faae et større Parti.

Madamen. Hvad er det for en gruelig Stoi inde paa Theatret? Første Afdeling maa jo være begyndt.

Joachim. Ja, det maa den, for Klokken er over halvni.

Femtende Scene.

Joachim. Madamen. Levh (kommer grinende).

Levh. Det er dog et forfærdeligt Menneſte, den Styrmand, men en forjoren Karl.

Madamen.

Mel.: Når ſom David ſpelar paa ſin Iyra.
Hvad i Himlens Navn er der paaſær'e?

Levh.

Det er Olſen, ſom var op at ſlaa's
Med Matroſen, og det kan nok være,
Han ſit Skaller, — hvor det gotted' os!

Madamen (da man hører Bravoraab og Klappen bag Scenen)
Hvad betyder denne Klappen?

Levh.

Olſen ſit en Fod i Enden.

Joachim og Madamen.

Fod i Enden!

Levh.

Saa han rutsheb' nedad Trappen.

Joachim.

Troer De da, han knækkede ſin Hals?

Levh.

Nei, han brølte gruzomt allenfals.

Ja, han brølte ſom en Tyr.

Madamen.

Men hvorom kom de dog op at ſtiændes?

Levh.

Jo, for Olſen ſhicanereb' ham;
Han var næsvis, men det kan nok hændes,
At Matroſen kunde ha'e hans Kram.
Han tog Olſen ſat i Kværken,
Og han ſit en Fod i Enden —

Joachim og Madamen.

Fod i Enden!

Levh.

Men jeg troer forreſten, hverken
At han ſtødte ſig betydelig
Eller tog det op fortrydelig.

Hel! Hel! Hel! for han blev da liggende.

Joachim. Naa, ſaa De troer ikke, at han ſtødte ſig.
Da er jeg vis paa, at naar En laſtede mig nedad Trappen,
ſaa vilde jeg blive meget ſtødt.

Sextende Scene.

De Forrige. Kall. Ifr. Hvilksom. Krowfsky.
 Petersen. (Senere) Flere Kunstnere og Kunstnerinder.

Madamen (sarer imod Kall). Naa, saa De trænger Dem ind paa Theatret uden Tilladelse.

Kall. Nei, Madame, jeg bankede paa.

Sochum. Ja, De bankede paa, men det var paa Olsen, De bankede.

Madamen. De har ikke faaet Lov til at gaae ind.

Petersen. Nei, Madame.

Kall. Derfor tog jeg mig ogsaa selv den underdanige Frihed.

Sochum. Og saa ramponerer De en af vores allerstørste Kunstnere, tre Alen og to Tommer.

Kall. Han var ubehagelig imod mig.

Krowfsky. Ja, det kan jeg bevise; han vælter sig ind paa alle Mennesker.

Sochum. Derfor maa De dog ikke knække Halsen paa ham.

Kall. Det har jeg heller ikke gjort. Jeg firedes ham blot en Smule nedad Falderebet, det var det Hele.

Petersen. Nei, han feiler Ingenting, men han beder om sin Afsted.

Madamen. Den skal han faae.

Krowfsky. Hr. Kall! De er vor Belgjører.

Sochum. Sammen det er et angsteligt Menneske. De maa ha'e svære Kræfter.

Kall. Jeg klager ikke.

Sochum. Vil De ikke være stærk Mand istedenfor Olsen?

Kall. Nei Tak, jeg har Hyre, men om et Par Maaneder kommer jeg igjen, og saa holder jeg Bryllup.

Madamen. Og saa forlader Ifr. Hvilksom os?

Kall. Det gjør hun.

Sochum. So, lad hende bare gaae. For skal hun blive her, saa risicerer vi til Slutningen, at alle vores Kunstnere bliver Invalides. Det er et trødsst Fruentimmer.

Kall (bibsig). Hvad siger De?

Krowfsky (halvt sagte). Na bryd Dem ikke om, hvad han siger! han har jo Noget i Hovedet.

Jochem (til Krowfsky). Hvad siger De?

Krowfsky. Det var jo i den bedste Mening, Hr. Jochem.

Jochem (brummer). Vil De alligevel ikke lade Dem engagere som stærkt Mand?

Kall. Nei, Tak!

Jochem. Da er De som stabt for Scenen. — Hvor-
dan har De Dem igunden ad med at expedere Olsen?

Krowfsky. Det var virkelig et smukt Syn.

Kall. Na, jeg drak ham bare en Skalle.

Jochem. Hvad drak De?

Kall. En Skalle.

Jochem. Naa! og saa faldt han.

Kall. Ja, den kunde han ikke taale.

Jochem. Det maa være meget kraftig Spiritus, He!
He! He!

Kall. Ja! Men hør, nu kunde jeg nok ha'e lyst til
at drikke lidt Champagne, siden Sagen nu er klar.

Jochem. Sagde De Champagne?

Kall. Ja, hvis De vil drikke med mig og min Kjæreste.

Chor. Med Fornøielse! med Fornøielse. (Krowfsky gatter
sig paa Pierrotmaner.)

Jochem. Pedersen!

Petersen. Jo, Hr. Jochem.

Jochem. Gaa ned ved Buffet'en og hent —

Kall. Fire Glas Champagne og de behørigte Glas.
Og lad os saa faae det øvrige Mandstak herind og drikke
et Glas med. (Petersen gaaer.)

Madamen. Ved De hvad, Hr. Kall! De tilføier os
et stort Tab ved at berøve os Scenens fornemste Brød.

Hfr. Hvilksom (slaaer hende over Haanden). Na, Madame!

Krowfsky. (sidel). Jo, det kan der ingen Spørgsmaal
være om.

Levy (affecteret). Gjenstanden for tusinde Hjerters Glammer!

Kall. Saa maa der være godt Tømmere i Dig, min
Pige, siden Du ikke er brændt op for længe siden.

Levy (forsniet). Der er det allerbedste Tømmere i Verden,
der er Fruentømmere. (Atmindelig latter.)

Madamen. Er det ikke det, jeg stadig har sagt: Levy
er god!

Levyh. Naar han bliver gjemt, He! He! He! (Petersen kommer med et Par Opvartere og flere Kunstnere og Kunstnerinder).

Jochem. Naa! der har vi Champagnen.

Kall (Stænker i Glasene og lader hyde om). Vær's artig! Tag for dem af Retterne!

Jochem. Det er virkelig et smukt Dieblif.

Krowsky. Oploftende!

Jochem. Jeg faaer en Ide. Pedersen! Hent mig i en Fart nogle Blaalyse. (Petersen løber ud og kommer kort efter tilbage). Jeg vil arrangere Noget — noget Smukt. Tillader De? (gaaer smaat vaskende om og placerer de Tilseendevarende; til Kall og Zfr. Hvilksom, der anbringes midt paa Theatret:) Her skal De staae. (til Zfr. Hvilksom:) Dit! Jo, De er trædst.

Kall. Lad gaae da!

Petersen. Her er Blaalyse.

Jochem. Vel! anbring dem i de to Døre. De kan selv holde det ene. — Jeg vil holde en Tale. (Stiller sig op bag Kall og Zfr. Hvilksom med et Champagneglas i Haanden). Er De parat, Pedersen?

Petersen. Jo!

Jochem. Godt! Det er af et fuldt — et fuldt Hjerter —

Levyh (affibes). Et meget fuldt Hjerter!

Jochem. Tænd an, Pedersen! Det er af et fuldt Hjerter, at jeg griber mit Glas for at (Blaalyse brænde). — er det nu ikke kjönt, er det nu ikke — ikke nydeligt arrangeret? Er det nu ikke originalt, jeg spør, om det nu ikke er originalt? (Ud til Publicum:) Naa jeg ha'e den Fornøielse at drikke et Glas med Dem? — Deres Velgaaende! (nikter ud og drikker ud).

(Ibet Tæppet falder, hilse de Alle med deres fyldte Glas ud til Publicum).

